

## Arrest

nr. 82 468 van 5 juni 2012  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 maart 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 januari 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MAHIEU, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoeker dient op 8 december 2005 een asielaanvraag in. Bij arrest nr. 12 401 van 10 juni 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 17 juli 2008 neemt de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van eerste verzoeker de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat op 18 november 2008, bij arrest nr. 18 753 wordt verworpen.

Op 23 november 2007 dient eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 23 juli 2008 neemt de gemachtigde van minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 27 november 2008 bij arrest nr. 19 366 de vordering verwerpt.

Op 12 augustus 2008 dient eerste verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 29 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 19 november 2008 dient eerste verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 20 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 16 maart 2009 dient eerste verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 22 januari 2009 dient tweede verzoekster een asielaanvraag in. Op 16 juni 2009 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 21 oktober 2009 bij arrest nr. 32 939 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 19 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van tweede verzoekster de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 14 oktober 2009 en 26 november 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 29 juli 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 16 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onvankelijk wordt verklaard.

Op 19 augustus 2010 deelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan eerste verzoeker mee dat *“de Dienst Vreemdelingenzaken onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats”*.

Op 24 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van eerste verzoeker en tweede verzoekster de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 8 februari 2011. Dit is de bestreden beslissing die als volgt, wordt gemotiveerd:

*“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 16.03.2009 en 14.10.2009*

*werden ingediend door :*

*D.G. (...)*

*+ echtgenote*

*K.S. (...)*

*+ kind*

*D.M. (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van*

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

*Redenen:*

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Mijnheer D. (...) beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden aangetekend schrijven aan betrokkene d.d. 19.08.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest d.d. 20.01.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg komt betrokkene niet in aanmerking voor regularisatie op basis van punt 2.8B.

Het feit dat mijnheer D. (...) sinds 12.12.2005 in België verblijft en mevrouw K. (...) sinds 21.01.2009 en betrokkenen zich geïntegreerd hebben, hier hun leven georganiseerd hebben, Nederlands geleerd hebben, een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben, een attest van inburgering d.d. 24.07.2009 van mijnheer D. (...), bewijzen van tewerkstelling, een werkbeloofte d.d. 31.08.2009 en een arbeidscontract d.d. 21.09.2009 bij de werkgever V. (...) voor mijnheer D. (...) en getuigenverklaringen voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, geen gevaar vormen voor de nationale veiligheid noch fraude gepleegd hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen halen aan dat hun gezinsleven wordt beschermd door artikel 22-22bis van de Belgische grondwet en artikel 10.1 van het BUPO, maar zij leggen geen enkel bewijs voor dat hun rechten conform deze artikels zouden geschonden worden. Het is aan betrokkenen om minstens een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van artikel 22-22bis van de Belgische grondwet en artikel 10.1 van het BUPO kan niet volstaan als grond om een verblijfsregularisatie toe te kennen.

Wat betreft het aangehaalde element, namelijk de schending van art. 8 van het EVRM, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt of dit element nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaand element. Indien echter geoordeeld zou worden dat dit element toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kan het als volgt beoordeeld worden:

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien deze beslissing voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

*Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Mijnheer D. (...) diende een asielaanvraag in op 13.12.2005, die afgesloten werd op 12.06.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem aangetekend via de post betekend op 22.07.2008 en verbleef nadien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk ongeveer 2 jaar en 6 maanden – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Mevrouw K. (...) diende een asielaanvraag in op 22.01.2009. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 23.10.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar aangetekend via de post betekend op 24.11.2009 en verbleef nadien illegaal in België. De duur van haar asielpcedure – namelijk ongeveer ongeveer 10 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van de motiveringsplicht in samenhang met het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoekers zetten in hun middel onder meer het volgende uiteen:

*“Eerste onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op de elementen aangevoerd in de verschillende aanvragen betreffende de integratie en verankering.*

*De bestreden beslissing verklaart uitdrukkelijk toepassing te maken van de instructie van 19 juli 2010. Hoewel de instructie van 19 juli 2010 werd vernietigd door de Raad van State, verzet niets er zich tegen dat de administratieve overheid vrijwillig toepassing van de vernietigde instructie. In voorkomend geval dient de beslissing dan ook de bepalingen van de instructie, waarvan zij zelf verklaart deze toe te passen, na te leven (zie ondermeer RvV nr. 47.775 van 3 september 2010).*

*De criteria in de instructie kunnen niet toegepast worden bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, doch voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag zijn geen wettelijke criteria voorzien en kan de staatssecretaris dus wel nog de criteria van de instructie toepassen (RvV nr. 53.240, 16december2010).*

*In de aanvraag van 16 maart 2009 en 14 oktober 2009 wordt een verblijfsmachtiging gevraagd wijzende op de integratie-inspanningen van verzoekers en hun bereidheid én perspectief op tewerkstelling, Nopens de aangehaalde integratie-inspanningen stelt de bestreden beslissing:*

*“(…)”*

*In de bestreden beslissing wordt akte genomen van de aangevoerde integratie inspanningen, waarvan de echtheid niet wordt betwijfeld. De bestreden beslissing stelt echter dat de voorwaarden van de instructie van 19.07.2009 niet vervuld zijn en de instructie geen verblijfsmachtiging voorzien louter op grond van “integratie inspanningen”. Daarom kan de integratie niet weerhouden worden als een grond van regularisatie.*

*Het onderzoek omtrent de gegrondheid van de aanvraag wordt vernauwd tot een onderzoek nopens de criteria vermeld in de instructie van 19 juli 2009.*

*Met deze overweging gaat de bestreden beslissing veel verder dan te zeggen dat de integratie-inspanningen van betrokkene in concreto niet volstaan om de verblijfsmachtiging toe te staan. In dit geval zou de afwijzing vallen binnen de ruime appreciatiebevoegdheid van de administratie en enkel kunnen vernietigd worden ingeval van onredelijkheid.*

*De bestreden beslissing wijst de integratie echter af, zeggende dat dit niet voorzien is in de instructie dd. 19.07.2009. Hiermee stelt de beslissing impliciet doch zeker, dat verzoeker enkel kan genieten van verblijfsmachtiging voorzover hij voldoet aan criteria 2.8A en/of 2.8B.*

*Door bij wijze van algemene regel te stellen dat de integratie van verzoeker niet kan weerhouden worden als grond van regularisatie, aangezien dit niet volstaat op grond van de instructie van 19.07.2009, wordt een voorwaarde toegevoegd aan de wet en schendt de beslissing de motiveringsplicht, de rechtszekerheidsplicht en het vertrouwensbeginsel.*

*De bestreden beslissing gaat er aan voorbij dat de instructie opgevat werd als een verduidelijking van een aantal gevallen die volgens de Minister in aanmerking kwamen voor toekenning van een verblijfsmachtiging.*

*Op geen enkele wijze kan de instructie van 19 juli 2010 toegepast worden als een beperking van de discretionaire bevoegdheid van de Minister om een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis Vw, te beoordelen (m.n. door enkel nog machtiging te verlenen voor zover de instructie wordt nageleefd).*

*Kortom, de loutere omstandigheid dat een aanvraag één of meerdere criteria vermeld in de instructie niet vervuld, volstaat op zich niet om de aanvraag af te wijzen en ontslaat de Minister niet van de verplichting om de aanvraag te onderzoeken in het licht van andere aangevoerde argumenten, m.n. de aangevoerde integratieinspanningen.(...)"*

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

*"(...) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 24 januari 2011, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.*

*Verzoekers hadden de toepassing gevraagd van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 en meer bepaald van criterium 2.8. B. Zij voldoen echter niet aan dit criteria, feit dat zij overigens niet betwisten..*

*Zij brengen aan niet te verstaan waarom de door integratie-elementen niet weerhouden worden, doch in de bestreden beslissing wordt hieromtrent zeer uitvoerig ingegaan.*

*De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.*

*De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvechten in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan. "(...)"*

*De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.*

*In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu mutatis mutandis van toepassing is:*

*"(...)"*

*De bestreden beslissing werd op correcte en redelijke wijze genomen, rekening houdende met alle elementen van het dossier.*

*Het eerste middel is niet ernstig."*

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover zij in rechte beschikken. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde redenen waarom zij menen in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoekers aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekers deze motieven kennen, zodat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden.

Verzoekers hebben een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”*

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekers. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*

en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit de aanvragen van verzoekers blijkt dat zij zich beriepen op punt 2.8. B van de vernietigde instructie, met name “duurzame lokale verankering en werk”. Daarnaast wijzen verzoekers op de sociale banden die zij hebben in België, op hun kennis van de Nederlandse taal, op hun werkbereidheid en werkbelofte die hen in staat zal stellen in hun eigen onderhoud te voorzien, op hun goede integratie, op hun feitelijke gezinsleven en hun vrees dat verzoekster in België dient te blijven en verzoeker van het grondgebied wordt verwijderd, hetgeen een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken.

Verzoekers betogen dat zowel hun perspectief op tewerkstelling als hun integratie-inspanningen, louter werden beoordeeld aan de hand van de criteria van de vernietigde instructie, waardoor verweerder impliciet doch zeker stelt dat verzoekers enkel kunnen genieten van een verblijfsmachtiging voor zover zij voldoen aan de criteria 2.8.A of 2.8.B van de instructie. Verzoekers menen dan ook dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de instructie wordt toegepast als een beperking van de discretionaire bevoegdheid om een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beoordelen. Verzoekers betogen dat het niet vervullen van één of meerdere criteria uit de instructie verweerder niet ontslaat van de verplichting om de aanvraag te onderzoeken in het licht van andere aangevoerde argumenten, met name de aangevoerde integratie-inspanningen.

Aangaande de ingeroepen criteria van de instructie motiveerde verweerder het volgende:

*“Mijnheer D. (...) beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In en door ons verzonden aangetekend schrijven aan betrokkene d.d. 19.08.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest d.d. 20.01.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg komt betrokkene niet in aanmerking voor regularisatie op basis van punt 2.8B.”*

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf hoofdzakelijk ongegrond wordt verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan: verzoekers hebben geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorgelegd. Deze voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een behoorlijk ingevuld arbeidscontract, zodat *in casu* een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen.

De bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren. Zo motiveerde de bestreden beslissing het volgende:

*“Het feit dat mijnheer D. (...) sinds 12.12.2005 in België verblijft en mevrouw K. (...) sinds 21.01.2009 en betrokkenen zich geïntegreerd hebben, hier hun leven georganiseerd hebben, Nederlands geleerd*

hebben, een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben, een attest van inburgering d.d. 24.07.2009 van mijnheer D. (...), bewijzen van tewerkstelling, een werkbelofte d.d. 31.08.2009 en een arbeidscontract d.d. 21.09.2009 bij de werkgever V. (...) voor mijnheer D. (...) en getuigenverklaringen voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, geen gevaar vormen voor de nationale veiligheid noch fraude gepleegd hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen halen aan dat hun gezinsleven wordt beschermd door artikel 22-22bis van de Belgische grondwet en artikel 10.1 van het BUPO, maar zij leggen geen enkel bewijs voor dat hun rechten conform deze artikels zouden geschonden worden. Het is aan betrokkenen om minstens een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van artikel 22-22bis van de Belgische grondwet en artikel 10.1 van het BUPO kan niet volstaan als grond om een verblijfsregularisatie toe te kennen.

Wat betreft het aangehaalde element, namelijk de schending van art. 8 van het EVRM, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt of dit element nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaand element. Indien echter geoordeeld zou worden dat dit element toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kan het als volgt beoordeeld worden:

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien deze beslissing voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Mijnheer D. (...) diende een asielaanvraag in op 13.12.2005, die afgesloten werd op 12.06.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem aangetekend via de post betekend op 22.07.2008 en verbleef nadien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk ongeveer 2 jaar en 6 maanden – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Mevrouw K. (...) diende een asielaanvraag in op 22.01.2009. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 23.10.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar aangetekend via de post betekend op 24.11.2009 en verbleef nadien illegaal in België. De duur van haar asielpprocedure – namelijk ongeveer ongeveer 10 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

Hieruit blijkt dat de overige motieven niet in staat zijn om de beslissing te schragen. Verweerder onderzocht de elementen aangaande verzoekers gezinsleven, hun asielpcedures en het feit dat zij nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde in functie van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet met toepassing van discretionaire bevoegdheid. Evenwel wordt op de door verzoekers aangehaalde elementen aangaande hun goede integratie, hun taalkennis, hun sociale vriendenkring, hun werkbereidheid en werkbelofte, enkel geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet verder in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel



9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers voeren dan ook terecht aan dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Het middel is in de opgegeven mate gegrond.

Gezien de gegrondheid van dit onderdeel tot de ruimste vernietiging leidt, dient niet verder te worden ingegaan op de overige middelen.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

#### Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

#### Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN